

Я знову плачу мимоволі

Володимир Сосюра

Я знову плачу мимоволі...
Чому?.. Та хто б не плакати міг.
Ось люди, вирвані з неволі,
Ідуть по вулицях вузьких...

"Бабуся!.. Як вони терзали
Тебе... все клацав їх курок..."
Вона ж як з ночі проказала:
"І не питай мене, синок..."

Махнула зсохлою рукою
Й пішла... а серце - йок та йок...
"Дівчино мила, що з тобою?
Де васильковий твій вінок?"

Дівчино, де твоє намисто?
Хто розгубив його між трав?.."
"Моє намисто у фашиста,
Вінок мій німець розтоптав..."

І очі зблиснули... З металу
Ті очі сині, як мечі...
"Я на городі зарубала
Його сокирою вночі..."

Пливуть, летять думки печальні,
Страшним усе здається сном.
Біля військової їдальні,
Як тіні, діти під вікном.

В руках у них відерця з жерсті...
Я чую сьози на щоці...
Це з вами, о мої обдерті,
Обідом діляться бійці...

Ще попливуть потоки крові,
Все далі будемо ми йти,

Щоб повне люті і любові
До щастя серце донести.